

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 ianuarie 2016, declarate de avocatul Vasile Guzun, și de inculpata

*Bordeinaia Tatiana Ivan, născută la
19 decembrie 1988 în s. Nicolaevca, r-nul Fălești,
locuitoare a s. Măgureanca, r-nul Fălești, cetățeană
a R. Moldova, fără antecedente penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 13.12.2012 – 04.11.2014,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>02.12.2014 – 27.01.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>26.05.2016 – 20.07.2016.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 04 noiembrie 2014, Bordeinaia Tatiana a fost condamnată în baza art. 147 Cod penal la 2 ani și 3 luni închisoare, cu executare în penitenciar pentru femeii, cu includerea termenului aflării în arest preventiv din 27 iulie 2012 până la 04 noiembrie 2014, fiind considerată executată pedeapsa.

2. Instanța de fond a constatat că la 20 iulie 2012, aproximativ orele 09.00, inculpata Bordeinaia T., aflându-se la lucru în gospodăria lui Gligor A., locuitoare a s. Pervomaisc, r-nul Drochia, fiind însărcinată de aproximativ 38-40 săptămâni, pruncul fiind conceput cu o persoană neidentificată din Federația Rusă, acționând în scopul săvârșirii omorului intenționat al pruncului și ascunderii urmelor infracțiunii de persoana cu care concubinează în prezent, tăinuind de rude, societate, medici,

faptul gravidității, simțind apropierea procesului fiziologic de naștere, a intrat în încăperea veceului din gospodăria dată și după ce a născut în termen un prunc de gen feminin viu, l-a aruncat în groapa de stocare a maselor fecale a veceului dat, apoi a luat o greblă, afundând corpul fătului în masele fecale, datorită cărui fapt, în rezultatul asfixiei mecanice, a survenit moartea pruncului - înec în mase fecale din veceu.

Instanța a reținut că inculpata nu a recunoscut vina și a declarat că fiind în veceu a născut un prunc, care a căzut în groapa de stocare din motiv că s-a rupt placenta. A încercat să-l scoată cu o greblă, însă și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit se simțea foarte rău și a fost transportată la spital. Despre faptul că era însărcinată nu a comunicat nimănui.

Însă, vinovăția inculpatei este dovedită prin probele administrate.

Totodată, instanța a concluzionat că acțiunile inculpatei urmează a fi recalificate din art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal în baza art. 147 Cod penal, ca pruncuciderea, adică omorul copilului nou-născut, săvârșit în timpul nașterii sau imediat după naștere de către mama, care se afla într-o stare de tulburare fizică sau psihică, cu diminuarea discernământului, cauzată de naștere.

3. Procurorul în Procuratura raionului Drochia, Marin Tomac a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal la 14 ani închisoare, cu executare.

Apelantul a invocat că instanța de fond eronat a apreciat concluzia raportului de expertiză psihologico-judiciară nr. 1893 din 25.10.2013 și celelalte probe administrate.

Deși acuizarea a prezentat probe care au confirmat vinovăția inculpatei, aceasta a depus declarații contradictorii.

Astfel, în cadrul urmăririi penale, ea a declarat că, aflându-se în veceul gospodăriei lui Gligor A., în timpul satisfacerii necesităților fiziologice, a născut și copilul a căzut în groapa veceului, după ce s-a rupt ombilicul, ea încercând să-l scoată cu o greblă, iar în instanța de fond a indicat că, aflându-se în veceu, a născut un prunc și vrând să-l apuce, s-a rupt placenta, și pruncul a căzut în groapa de stocare. Despre faptul că era însărcinată nu a comunicat nimănui, deoarece îi era rușine.

Calificarea acțiunilor inculpatei în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal este justă și fundamentată pe probele administrate, nefiind posibilă aplicarea răspunderii inculpatei în baza art. 147 Cod penal.

Semnul obligatoriu al laturii subiective al pruncuciderii este starea emoțională specială în care se află făptuitoarea, și anume – starea de tulburare fizică sau psihică, cu diminuarea discernământului, cauzată de naștere, rezultatele expertizelor psihiatrice judiciare și psihologico-judiciară demonstrând lipsa acestei stări emoționale specifice.

Concluziile rapoartelor de expertiză coroborează și cu declarațiile martorilor, certificatele prezentate, potrivit cărora inculpata a ascuns graviditatea, nu a fost la evidența medicilor, nu a comunicat despre nașterea produsă, probe ce dovedesc că

inculpata a acționat cu intenția de a ucide copilul nou-născut, acțiunile acesteia fiind corect încadrate în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 ianuarie 2016, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Bordeinaia Tatiana a fost condamnată în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal la 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, pentru femei, începând din 27 ianuarie 2016, deducându-se durata aflării în arest preventiv din 27 iulie 2012 până la 04 noiembrie 2014.

Instanța de apel a constatat că la 20 iulie 2012, aproximativ orele 09.00, inculpata Bordeinaia T., aflându-se la lucru în gospodăria lui Gligor A., locuitoare a s. Pervomaisc, r-nul Drochia, fiind însărcinată de aproximativ 38-40 săptămâni, pruncul fiind conceput cu o persoană neidentificată din Federația Rusă, acționând în scopul săvârșirii omorului intenționat al pruncului și ascunderii urmelor infracțiunii de persoana cu care concubinează în prezent, tăinuind de rude, societate, medici, faptul gravidității, simțind apropierea procesului fiziologic de naștere, a intrat în încăperea veceului din gospodăria dată, unde a născut în termen un prunc de gen feminin viu, pe care l-a aruncat în groapa de stocare a maselor fecale a veceului dat, apoi cu o greblă a afundat corpul fătului în masele fecale, datorită cărui fapt, în rezultatul asfixiei mecanice, a survenit moartea pruncului - înec în mase fecale din veceu.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond nu a respectat normele procesuale, nu a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și nu a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării, concluzia instanței de fond privind recalificarea acțiunilor inculpatei din baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal în baza art. 147 Cod penal fiind una eronată și care nu corespunde circumstanțelor cauzei și probelor administrate.

Totodată, instanța de fond, recalificând acțiunile inculpatei în baza art.147 Cod penal, contrar prevederilor art. 394 alin. (1) pct.1) Cod de procedură penală, în partea descriptivă a sentinței, nici nu a descris faptele considerate ca fiind dovedite.

Dubii rezonabile referitor la vinovăția inculpatei conform învinuirii înaintate, lipsesc, fiind prezentate probe veridice suficiente care demonstrează comiterea omorului, săvârșit cu bună știință asupra unui minor, profitând de starea de neputință evidentă a victimei, care se datora vârstei fragede, cu o deosebită cruzime.

Astfel, inculpata a declarat că a lucrat în Federația Rusă, unde a concubinat cu un bărbat, care a dispărut aflând că ea este gravidă. A revenit acasă dar nu a comunicat nimănui că este însărcinată, nici părinților, nici noului concubin. Nu era la evidența medicului, nu cunoștea ce termen are și când urma să nască. În acea zi s-a simțit rău, a mers la veceu, era ca prin ceață, a vrut să scoată copilul, dar nu a putut, a pierdut mult sânge, și-a pierdut cunoștința, revenindu-și la spital. Nu poate spune cum s-a tăiat cordonul la copil, posibil cu ceva din veceu sau cu unghia, iar rudelor și la spital nu a comunicat că a născut, deoarece s-a speriat, îi era frica și avea dureri. Nu-și amintește când a umblat cu grebla, nu poate spune dacă a strigat după ajutor.

Alte declarații ale inculpatei, sunt că a simțit nevoia de a merge la veceu, acolo a născut un prunc, dar s-a rupt placentă și pruncul a căzut în masele fecale, a vrut să-l

scoată cu o greblă, însă și-a pierdut cunoștința și a fost transportată la spital, nu a spus nimănui că este însărcinată din motiv că părinții ei sunt severi, nu s-a gândit că o să fie supusă învinuirii.

Totodată, versiunile inculpatei sunt combătute și vinovăția ei este dovedită prin următoarele probe, legal administrate:

martorul și medicul Plăcintă I. a declarat că inculpata a refuzat spitalizarea, dar fost transportată la spital, deoarece avea mari scurgeri de sânge, și doar fiind examinată de medicul ginecolog s-a constatat că ea recent a născut;

martorul Burinscaia L. a indicat că inculpata lucra la vecini, spunea că nu este însărcinată, seara fiindu-i rău, au chemat salvarea, apoi a venit poliția, fiind descoperit copilul în veceu;

martorul Albu T. a declarat că inculpata se simțea foarte rău, dar nu spunea cauza, a fost chemată salvarea, apoi s-a prezentat poliția pentru a stabili unde se află copilul;

martorul și medicul Deleu E. a confirmat că inculpata a fost adusă la spital în stare gravă, aceasta categoric a negat nașterea, dar fiind examinată s-a stabilit starea post-natală, fiind anunțată poliția;

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 20.07.2012 și planșa fotografică;

procesul-verbal de cercetare la fața locului, de examinare a cadavrului din 21.07.2012;

certificat că inculpata nu se află la evidența medicului psihiatru/narcolog;

ordonanța de atașare la dosar a corpurilor delictive din 10.10.2012;

raportul de examinare medico-legală nr. 97 din 05.10.2012, din care rezultă că:
1. Fătul examinat este nou-născut, viu. 2. Conform probelor efectuate fătul a fost născut viu. De stabilit care este durata vieții extrauterine, cu certitudine, nu este posibil (se poate de presupus că a trăit până la 1-3 ore). 3. Conform semnelor morfologice, fătul a fost născut la termenul de aproximativ 38-40 săptămâni. 4. Nou-născutul de sex feminin a decedat în rezultatul asfixiei mecanice cu mase fecale, ce se confirmă prin datele necropsiei. 5. La examinarea medico-legală a cadavrului careva leziuni corporale nu s-au depistat. 6. Lungimea cordonului ombilical este de 1,5 cm și a fost tăiat sub unghi cu un obiect tăietor;

raportul de expertiză medico-legală nr. 170D din 03.08.2012, din care rezultă că Bordeinaia T., a.n. 1988, prezintă semne de naștere la 24-25 săptămâni, și anume, mărimea volumului uterin, scurgerea de sânge uterină și rămășițele placentare în colul uterin, nașterea s-a produs în termen prematur, posibil nașterea a avut loc cu 3-4 ore în urmă de la internarea în staționar, careva vătămări corporale pe corpul lui Bordeinaia T. nu s-au depistat;

raportul de expertiză medico-legală nr. 164”D” din 05.10.2012, potrivit cărui, fătul examinat este nou-născut viu, conform probelor efectuate fătul a fost născut viu. De stabilit care este durata vieții extrauterine, cu certitudine, nu este posibil (se poate de presupus că a trăit până la 1-3 ore), conform semnelor morfologice, fătul a fost născut la termenul de aproximativ 38-40 săptămâni, nou-născutul de sex feminin a decedat în rezultatul asfixiei mecanice cu mase fecale, ce se confirmă prin datele necropsiei, la examinarea medico-legală a cadavrului careva leziuni corporale nu s-au

depistat, lungimea cordonului ombilical este de 1,5 cm și a fost tăiat sub unghi cu un obiect tăietor, se exclude posibilitatea ruperii cordonului ombilical de la căderea pruncului în veceu;

raportul de expertiză medico-legală nr. 912”D” din 21.09.2012, din care rezultă că în părțile de substanță uscată - scobitura de pe partea de lemn a greblei (ob.2) - a fost depistat sânge de origine umană. La determinarea apartenenței de grup a fost constatat numai antigenul H, fiind presupus că sângele a putut proveni de la o persoană (persoane) cu grupa de sânge 0-alfa, beta. Deci, rezultatele primite nu exclud proveniența sângelui atât de la cadavrul pruncului nou-născut, cât și de la inculpată, în părțile de substanță uscată - scobitura de pe partea metalică a greblei (ob.1) - au fost găsite urme slabe de sânge;

actul nr. 370a-2012, din 18.09.2012, de expertiză psihiatrico-legală efectuată în condiții de ambulator, din care rezultă că inculpata de maladii psihice nu suferă, în timpul săvârșirii infracțiunii ce i se impută, dereglări psihotice temporare nu a manifestat, putea să-și dea seama de acțiunile sale, are capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale și necesită a fi recunoscută responsabilă;

raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 665a-2012 din 27.11.2012, din care rezultă, că inculpata a relatat că dimineața s-a dus la veceu cu treburile fiziologice, avea dureri mai mari, nu înțelege când a născut copilul, numai a înțeles că copilul a căzut în groapă, „singură am rupt mațele”, a început a curge sânge, după ce ea a găsit în altă încăpere o greblă, cu care căuta copilul în groapă și a vrut să-l scoată, dar nu s-a primit. Peste un timp a venit salvarea, nu a spus nimănui despre ce s-a întâmplat, ține minte totul, însă „era ca prin ceață”. În spital, medicii au întrebat-o unde e copilul nou-născut, dar ea iarăși a negat faptul nașterii, apoi a recunoscut că a născut și copilul se află în veceu. Povestind despre cele întâmplate nu plângea, se comporta liniștit, numai la întrebarea regretă sau nu despre cele întâmplate apar lacrimi, tulburări de percepție și gândire nu prezintă, critica păstrată. Din cele expuse, comisia de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie a constatat că Bordeinaia T. de careva maladii psihice nu suferă, în perioada comiterii infracțiunii, ce i se impută, ea tulburări psihice tranzitorii sau pasagere de intensitate psihotică nu a manifestat, avea capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale păstrată, a acționat cu discernământ deplin, deci, urmează să fie recunoscută responsabilă de infracțiunea ce i se incriminează;

raportul de expertiză psihologică judiciară nr. 1893, din 25.10.2013, potrivit cărui, starea de afect fiziologic presupune un comportament al pătimitului ce a fost provocat de o altă persoană, care prin acțiunile sale l-a provocat pe inculpat la o stare de afect fiziologic cu tendință de a-l omorî. În timpul nașterii, Bordeinaia T. nu percepea nașterea pruncului ca o ființă umană, dar continua să perceapă în el un făt care era izvorul problemelor și suferințelor.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că vina inculpatei este dovedită integral și a încadrat acțiunile ei în baza art.145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal, ca omorul săvârșit cu bună știință asupra unui minor, profitând de starea de neputință evidentă a victimei, care se datorează vârstei fragede, cu o deosebită cruzime.

Instanța a observat că nu poate fi luată în considerare, în sensul recalificării acțiunilor inculpatei, referirea apărării la raportul de expertiză psihologică nr. 1893

din 25.10.2013, or, acest raport fiind proba acuzării care confirmă că inculpata a comis infracțiunea incriminată.

Latura obiectivă a omorului se realizează prin uciderea unei persoane, adică prin orice activitate ilegală, care pricinuieste moartea unui om.

Probele cercetate dovedesc cu certitudine că inculpata a comis anume omorul copilului nou-născut, aruncându-l în groapa de stocare a maselor fecale, cu grebla afundând corpul în masele fecale, urme de fecale fiind prezente pe grebla examinată, ca rezultat nou-născutul de sex feminin a decedat în rezultatul asfixiei mecanice cu mase fecale.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 164”D” din 05.10.2012, fătul a fost născut viu, nou-născutul de sex feminin a decedat în rezultatul asfixiei mecanice cu mase fecale, ce se confirmă prin datele necropsiei, cordonul ombilical a fost tăiat sub unghi cu un obiect tăietor, iar posibilitatea ruperii cordonului ombilical de la căderea pruncului în veceu se exclude.

Prin urmare, probele administrate demonstrează existența elementelor infracțiunii prevăzute de art.145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal.

Totodată, latura obiectivă a pruncuciderii, prevăzut la art. 147 Cod penal, se realizează prin omorul copilului nou-născut, săvârșit în timpul nașterii sau imediat după naștere de către mama, care se afla într-o stare de tulburare fizică sau psihică, cu diminuarea discernământului, cauzată de naștere.

Deci, o trăsătura obligatorie a componenței pruncuciderii este starea de tulburare fizică sau psihică a mamei, cauzată de naștere, cu diminuarea discernământului ei. Starea psihofiziologică provocată exclusiv de procesul nașterii se poate ivi ca urmare a unor acțiuni determinate de toxicoze în perioada de gestație, a șocului hemoragic, a nașterii copilului în condiții neobișnuite sau din cauza rușinii, a fricii de consecințele sociale, familiale, de reacția părinților, ostilității celor din jur, etc.

Însă pe caz nu este stabilită starea de tulburare fizică sau psihică a inculpatei, cauzată de naștere, cu diminuarea discernământului ei, necesară pentru calificarea acțiunilor sub forma de pruncucidere.

Mai mult, potrivit concluziilor medicilor experți, inculpata în perioada comiterii infracțiunii ce i se impută, tulburări psihice tranzitorii sau pasagere de intensitate psihotică nu a manifestat, avea capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale păstrată, a acționat cu discernământ deplin, deci, urmează a fi recunoscută responsabilă de infracțiunea ce i se impută.

Versiunea inculpatei de nevinovăție se combate prin totalitatea probelor cercetate, lipsind temeiuri de a pune la îndoială aceste dovezi, fiind un ansamblu probator care dovedește vina inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal.

Totodată, sunt relevante cazului și dispozițiile art. 2 din CEDO, și anume dreptul la viață, care este garantat oricărei persoane prin dispozițiile menționate și, în mod incontestabil, apare ca esențial în sistemul drepturilor fundamentale, întrucât, fără consacrarea și protejarea efectivă a acestui drept, protecția celorlalte drepturi ar rămâne fără obiect.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpata a comis o infracțiune excepțional de gravă, este la prima abatere penală, se caracterizează pozitiv la locul de trai, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând ca fiind rațional și echitabil aplicarea în privința ei a pedepsei cu închisoarea.

5. Avocatul Vasile Guzun a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei și: „*pronunțarea unei decizii de respingere a apelului*”.

Recurentul a invocat că instanța de apel a admis o eroare de fapt care a afectat grav soluția instanței, fiind eronat interpretat raportul de expertiză psihologică, potrivit căruia inculpata, la momentul săvârșirii acțiunilor imputate, era psihologic epuizată și pruncul nu-l asimila cu o ființă umană, o personalitate, ci un făt, care era izvorul problemelor sale.

Necătând că a fost constatat discernământul inculpatei, potrivit conceptului tratării din punct de vedere juridic al pruncuciderii, nu este necesar ca diminuarea discernământului să poarte un caracter permanent, fiind de ajuns ca acest discernământ să fie diminuat pentru o perioadă scurtă de timp, provocată de starea de tulburare fizică, psihică, sau în cazul tulburărilor psihice constante, dispărea răspunderea penală, ori subiectul va fi recunoscut incapabil.

Faptul tulburărilor fizice și psihice nu poate fi pus la îndoială, fiind probate prin depozițiile martorilor, care au confirmat că inculpata a fost găsită în stare de inconștiență, declarațiile medicilor, expertiza psihologică.

Instanța de apel a încadrat juridic greșit faptele inculpatei în baza art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 435 alin. (1) pct. 2) ”a” CPP.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpata, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitată.

Recurenta a indicat că hotărârile instanțelor de fond și de apel sunt ilegale, fiind încălcat principiul prezumției nevinovăției, nefiind respectate prevederile art. 6 CEDO, fiind lipsită de posibilitatea de a prezenta probe în susținerea nevinovăției sale, iar probele administrate au fost apreciate eronat.

Declarațiile sale, prin care pledează nevinovată, au fost neglijate de instanță, la adoptarea soluției aceasta bazându-se doar pe probele acuzării, insuficiente pentru a o învinui de săvârșirea unei infracțiuni atât de grave.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursurile declarate, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. și 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatului și inculpatei cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare declarate, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. și 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatei și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acesteia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatei, martorilor Plăcintă I., Burinscaia L., Albu T. și Deleu E., procesul-verbal de cercetare la fața locului din 20.07.2012 și planșa fotografică, procesul-verbal de cercetare la fața locului și de examinare a cadavrului din 21.07.2012, certificatul că inculpata nu se află la evidența medicului psihiatru/narcolog, raportul de examinare medico-legală nr. 97 din 05.10.2012, raportul de expertiză medico-legală nr. 170D din 03.08.2012, raportul de expertiză medico-legală nr. 164”D” din 05.10.2012, raportul de expertiză medico-legală nr. 912”D” din 21.09.2012, actul nr. 370a-2012 din 18.09.2012, de expertiza psihiatrico-legală a inculpatei, efectuată în condiții de ambulator, raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 665a-2012 din 27.11.2012, raportul de expertiză psihologică judiciară nr. 1893 din 25.10.2013, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării (*pct. 4. din decizie*). Or, probele administrate, inclusiv cele nominalizate supra, dovedesc cu concludență că inculpata cu bună știință a ascuns sarcina și nașterea copilului, intenționat a tăiat cordonul ombilical sub unghi cu un obiect tăietor, excluzându-se posibilitatea ruperii cordonului ombilical de la căderea pruncului în veceu, a utilizat o greblă pentru a

comite infracțiunea, în timpul săvârșirii ei fiind absolut responsabilă și a acționat cu discernământ deplin, nefiind constatată la ea vreo stare de tulburare fizică sau psihică, cu diminuarea discernământului, cauzată de naștere - clauze proprii pruncuciderii prevăzute la art. 147 Cod penal, adică a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. e), j) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

În asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

La stabilirea pedepsei instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatei în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Pe lângă aceasta, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. și 5.1. din prezenta decizie, recursurile sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor

din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și apel, privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul și inculpata, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal (*pct. 5. și 5.1. din decizie*).

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

În al treilea rând, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În corespundere cu art. 420 alin. (4) Cod de procedură penală, nu pot fi atacate cu recurs ordinar sentințele în privința cărora inculpatul nu a folosit calea apelului, dacă legea prevede această cale de atac.

În această consecutivitate, se reține că inculpata solicită în recursul ordinar și casarea sentinței instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie achitată (*pct. 5.1. din decizie*).

Însă, dat fiind că ea nu a utilizat în prealabil calea de atac – apelul, apărarea nedeclarând în genere vre-un apel, în situația în care legea prevede această cale de atac, motivele specificate nu au niciun suport juridic (*pct. 1. – 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, soluția solicitată de recurentul V. Guzun - „*pronunțarea unei decizii de respingere a apelului*”, nu este prevăzută în art. 435 Cod de procedură penală, deci nici nu ține de competența instanței de recurs, adică nu are nici un suport juridic (*pct. 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpatei pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Vasile Guzun și de inculpata Bordeinaia Tatiana Ivan împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 ianuarie 2016, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco